

Ο Κ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΚΑΙ

Ο ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Μετὰ ὀλίγου ἀφικόμενος ἐξ Ἀθηνῶν διήλθε διὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως μεταβαίνων εἰς Καίρον ὁ διαπρεπὴς καὶ ἀθηγητὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου κ. Μαρμαρίτης Ευαγγελίδης, ὁ πρόεδρος καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Μικρασιατικοῦ Συλλόγου. Τὸν ἐπιφανῆ λογιστὴ γνωρίζει μὲν τὸ Πανελλήνιον καὶ ἀπὸ τῆς ἀλλῆς ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ δράσεως, ἣς τεκμήριον εἶναι πλὴν ἄλλων συγγραμμάτων καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἀρτίως ἐκπονηθεῖσα πολυτομὸς Ἱστορία τῆς καθόλου Φιλοσοφίας καὶ τῆς ὁποίας ὁ πρῶτος τόμος πρὸ μικροῦ ἐξῆλθεν εἰς φῶς, καθολικῆς ἐπιδοκιμασίας τυχών. Ἀλλ' ὅμως καὶ εἰς ποῖον ἐκ τῶν παρακολουθούτων ἀγρύπνων τοῦ κινδύνου, οὗς διατρέχουμεν ὑπὸ ξένων ἀναταπεινῶν τῆς πατρικῆς γῆς, ἐπιτρεπεται νὰ ἀγνοῇ ὅποσα καὶ ὅποια ὀφείλει εἰς τοῦτον ὁ ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθεὶς Σύλλογος τῶν Μικρασιατῶν, ὅστις ἐξ ἀσῆμου καὶ ταπεινοῦ κατ' ἀρχάς κωλύθησεν ἡδὴ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν νὰ ἴσταται ἐπὶ τῆς πρώτης γραμμῆς μεταξὺ τῶν ἱερῶν προμαχῶνων τοῦ ἔθνους· οἱ τὸν ὑπὲρ οὗ ἀγωνίζεται πατριωτικώτατον ἀγῶνα·

Καὶ ὄντως ἄς ἀναλογισθῆ τις μετ' ὁποίας καὶ ὁποίας ἐπιμονῆς καὶ ἐγκατερίσεως ἔπρεπε βαθμῆδὸν προαγόμενος ὁ Σύλλογος νὰ κατακτήσῃ ἀμέριστον τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἔθνους, καὶ νὰ ἐπιβληθῆ ἐπ' αὐτοῦ, ἀφυπνίζων τὴν ἑαυτοῦ ἐπαγρύπνησιν καὶ φροντίδα, Σύλλογος, ὅστις ἐμελλε νὰ συνενώσῃ ἠθικῶς, ὀλικῶς καὶ πνευματικῶς τοὺς ἐκασταχοῦ Μικρασιάτας εἰς δύναμιν ἑνιαίαν καὶ συμπαγῆ, ἣτις νὰ ἀντεπεξέρχεται μετὰ θάρρους κατὰ τῶν ἀπειλούντων τὴν μητέρα τοῦ Ἑλληνικοῦ φωτὸς καὶ κοιτίδα τῆς ἀρχαίας προγονικῆς δόξης καὶ μεγάλου Μικρῶν Ἀσίων!

Ὁ ἀπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ Κρούμου ἐπικρεμῆμενος κίνδυνος εἶχεν ἐφεκλύσει τὴν προσοχὴν τοῦ ἔθνους πρὸς ἐκεῖνο τὸ τμήμα τῆς Ἐθνικῆς κληρονομίας καὶ ὁ πατριωτισμὸς, τὸ γνῶρισμα τοῦτο τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἐθέρμαινε τὰ στήθη καὶ ἔλυε τὰ βάλαντια μόνον ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς ἀμύνης τῆς περιμαχῆτου τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους Ἑλληνικῆς πατρίδος, διότι μόνον τοῦ τοιοῦτου κινδύνου τὸ ἀπειλητικὸν φάσμα ἐπέσειε τότε λυσσῶδῶς ἄγριον καὶ εἶχε καταστῆ αἰσθητὸν παρ' ἡμῖν. Ἡ δὲ περικλεῆς ἀλλοτε τροφὸς καὶ γενέτειρα τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ Γρηγορίου, τοῦ Βασιλείου καὶ Πυθαγόρου, τοῦ Ἀνθεμίου καὶ Ἡροδότου μονοουχὶ ἔρμαιον ἐγκατελείπετο τῶν ποικιλομένων προσηλυτιστικῶν Ἐταρειῶν τοῦ παλαιοῦ καὶ νέου κόσμου! Διότι αὐτὰ ἐπωφελούμενοι τὴν ἐκ τοῦ μακροῦ ζυγοῦ ἐπελθοῦσαν ἐν αὐτῇ μοιραίαν ἀμαύρωσιν ἢ μᾶλλον ἐπισκόπησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ πυρσοῦ καὶ τὰ ἐκ τούτων δεινά, προσεφέροντο μετὰ σατανικῆς ὑπουλόγητος καὶ δολιότητος ἔτοιμοι πρὸς βοήθειαν ἐξωνού-

μεναι παρὰ τῶν δυσμοίρων κατοίκων ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἀληθοῦς καὶ γνησίας χριστιανικῆς φιλανθρωπίας καὶ ἔνεκα τῶν ἀφορήτως καταθλιπτικῶν ἀναγκῶν ἐκείνων τὴν ἀνεπαίσθητον ἀπεμπόλησιν τοῦ ἱερωτάτου τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν, τοῦ Ἑλληνικοῦ αὐτῶν Ἐθνισμοῦ.

Καὶ τὸν τοιοῦτον λοιπὸν κίνδυνον, εἰς ὃν λεληθῶτως ἐξετίθεντο καὶ ὅλως ἀνυπεράσπιστοι καὶ ἀνευ προστασίας ἐγκατελείποντο οἱ κατὰ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ὁμοεθνεῖς, εἴπερ τις καὶ ἄλλος κατενόησε τὸ ἐν Καίρῳ κατ' αὐτὰς παρεπιδημοῦν περιφανὲς καὶ ἐλλόγιμον τῆς πατρίδος τεκνον. Καὶ ἠγωνίσθη τότε παση ψυχῇ καὶ καρδίᾳ καὶ καταστήσας ἐκεῖνον καταφανῆ πανταχοῦ τοῦ ἐλευθέρου καὶ αὐτρώτου ἔθνους καὶ διὰ στενταρείας φωνῆς ἐπισπάσας τὴν προσοχὴν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τὴν ἀναξιοπαθοῦσαν καὶ κινδυνεύουσαν ταύτην πατρικὴν κληρονομίαν συνέπηξεν ἱκανὰ τῶν ἐξω τέκνων αὐτῆς, ἀφυπνισθέντα, εἰς Σύλλογον Μικρασιατικόν. Ἄλλ' οὗτος ἀρτιπαγῆς μὲν ὢν τὸ κατ' ἀρχάς καὶ οὐδὲν γενναῖον ἢ μικρὰ μόνον δυνάμενος νὰ συνεισφέρῃ καὶ ἐπικουρησῇ ὑπερ τῶν παντοίων ἀναγκῶν τῆς κινδυνεύουσης φωτοδύπος ἐκείνης γῆς, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν αὐξανόμενος καὶ κραταιούμενος δια τῆς ἀόκνου δραστηριότητος τοῦ φιλοπάτριδος Προέδρου παρίσταται σήμερον πρὸ ἡμῶν ἱκανός, ισχυρὸς καὶ ἀμείλιτος. Ὅθεν καὶ μετὰ δικαίας ὑπερηφανείας δύναται καὶ τοιοῦτος Σύλλογος νὰ ἔχη τὴν ἀξίωσιν, ὅτι οὐχὶ ὀλίγον συντελεεῖ εἰς ἐπανόρθωσιν μὲν καὶ θεραπείαν πολυμερεστάτων ἐπείγουσῶν ἐθνικῶν ἀναγκῶν, εἰς ἐνθάρρυνσιν δὲ καὶ ἐνίσχυσιν δυσμοίρων ἀλυτρώτων ἀδελφῶν ἐν τῷ ὑπὲρ ἐθνοπρεπούς ἀναπτύξεως καὶ ἀφυπνίσεως ἱερῶν ἀγῶνι.

Ἄλλὰ τοιοῦτος ἀγὼν καὶ ὑπὲρ τοιοῦτων, ἵνα στεφθῆ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, ἀπαιτεῖ οὐχὶ μόνον συντόνους προσπάθειας καὶ ἀκατάβλητον ἐπαγρύπνησιν ὑπὸ πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν ὁμοεθνῶν, πολλῶ μᾶλλον βεβαίως ὑπ' ἡμῶν τῶν ἐκασταχοῦ Μικρασιατῶν, ἀλλὰ καὶ πρόθυμον ἐνίσχυσιν τῶν μέσων ἐκείνου κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἐκάστου δυνάμεως. Διότι καὶ αἱ κατ' ἐκάστην παρουσιαζόμεναι ἀνάγκαι καὶ οἱ κίνδυνοι εἶναι τοσοῦτον κατεπείγοντες καὶ ἐπίκαιροι, τὰ δὲ μέσα τῶν ἀντιπάλων προσηλυτιστῶν τοσοῦτον ἀνεξάντλητα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ὅσα δύναται ἀκρόμη, μέχρι σήμερον, νὰ διαθέτῃ ὁ ἐθνωφελέστατος οὗτος Συλλογος, ὡστε βραδύτερον ἢ δὲν ἐγκολπωθῶμεν μετὰ φλογεροῦ ζήλου καὶ ἀνευδότου προθυμίας τὰς πρὸς ἐνίσχυσιν ἐκείνου δι' ὀλικῶν μέσων προσπάθειας (δι' ὃν τινα βεβαίως σκοπὸν ἐπισκέπτεται καὶ τὴν Αἴγυπτον ὁ ἐρίτιμος πρόεδρος αὐτοῦ), θὰ διατρέχωμεν τὸν κίνδυνον τότε νὰ ἐπίδωμεν τὴν δυσμοίρων ἀλυτρωτῶν ἡμῶν Ἑλληνικὴν ταύτην πατρίδα βορᾶν καὶ ἔρμαιον τῆς ἀπληστίας τῶν φανερώων καὶ κρυφίων ἀρπάγων τῆς πατρικῆς κληρονομίας ἔνεκα τῆς ἀσυγγνώστου ἡμῶν ἐθνικῆς οὕτως εἰπεῖν προδοσίας εἰς αἰώνιον αἰσχος καὶ ἀνυπολόγητον ζημίαν τῆς ὅλης Ἑλληνικῆς πατρίδος.

Ἐν Ἀλεξανδροῖα 22 Ἰανουαρίου 1906.

Γ. Ι. ΓΑΓΠΗΣ.